

AC FOCUS

Adoption - Fadderskab - Udviklingshjælp

Nr. 1 · 6. årgang · januar 2007

Tema: Adoptivbørn med særlige behov
Hvor er der hjælp at hente?
Portrætter af tre familier

Indhold

Udgiver:
AC Børnehjælp
Eckersbergsgade 17
P. O. Box 152
8100 Århus C
Tlf.: 86 12 65 22 - Fax: 86 19 78 53
E-mail: adoption@a-c.dk
E-mail: project@a-c.dk (projektafdelingen)

Ansvarshavende redaktør:
Direktør Jørgen-Ulrich Raunskov

Redaktør:
Kommunikationsmedarbejder
Susanne Dencker

AC Focus:
Udkommer fire gange årligt:
Medio januar, april, juli og oktober

Oplag:
Ca. 4500

Næste nummer:
Deadline for tekst er ca. 20. marts.
Udkommer ca. 15. april 2007

Layout og montage:
Bay & Co

Tryk:
Delta Grafisk A/S Århus

Forside:
Alberte Marie Yizhou er næsten to år gammel og
født i Kina. Her er hun fotograferet i skoven på
en flot og stemningsmættet efterårsdag.

Fotos og illustrationer:
Billederne i AC Focus er taget af såvel personalet
på AC Børnehjælp og adoptanter.

Adoption Center til AC Børnehjælp:
AC Børnehjælp hed før april 2002 Adoption Cen-
ter. Vi ændrede vores navn, så det var dækkende
for alle organisationens arbejdsområder.

ISSN: 1602-7485

Bladet kan frit citeres med kildeangivelse.

Leder	side 3
Gebyret taktreguleret og dollarindplaceret	side 4
TEMA: Adoption af børn med særlige behov	side 4 – 22
Temaintroduktion	side 4
Kvalificeret adoptionsrådgivning i statsforvaltningerne	side 6
Adoptivfamilier skal have adgang til støtte og hjælp	side 8
Nordjysk Adoptionsforum – Post Adoption Services	side 10
Nikoline, et barn du godt kan nå	side 12
Adriana, det dejligste barn	side 16
Børn Søger Forældre listen	side 19
Kathrines forældre fandt vej til Kathrine	side 20
Nyt fra giverlandene	side 24
Netværk	side 27

Leder

TEKST: DIREKTØR JØRGEN-ULRICH RAUNSKOV

Gennem en efterhånden længere årrække har det været et almindeligt accepteret faktum i adoptionskredse og blandt de politikere, der beskæftiger sig med emnet, at adoptivbørn kommer til deres nye familie med en række problemstillinger i bagagen. Helt uden undtagelse har alle adoptivbørn været udsat for forskellige former for og grader af svigt tidligt i deres liv. Dette, sammen med skiftet til livet i en familie, kan medføre en eller anden form for reaktion – måske år efter adoptionen har fundet sted.

Adoptivfamilier er generelt ressourcestærke og velfungerende familier. Netop derfor har mange adoptivforældre gennem årene holdt deres børns problem tæt ind til kroppen. Disse familier havde simpelthen ikke noget sted at henvende sig, og det omgivende samfund anså (og anser til en vis grad stadig) disse forældre for at være overpylrede eller småhysteriske, når de forsøger at forklare og finde forståelse for deres børns problemer og behov. Der er desværre en eklatant mangel på tilbud og muligheder for at få kvalificeret hjælp i Danmark til adoptionsrelaterede problematikker i f. eks børnehaver og folkeskoleregioner. Ekspertisen er sådan set til stede, men de danske politikere

har indtil dato ikke villet anerkende og derfor heller ikke prioritere denne del af PAS arbejdet (post adoption service) økonomisk.

Her i landet er der en mere end fyrreårig tradition for at bruge stort set alle ressourcer i adoptionsarbejdet på at godkende og i mindre grad at forberede mennesker, der ønsker at adoptere, samt ikke mindst at kontrollere adoptivbørnenes helbredsoplysninger fra udlandet. Så godt som alle offentlige midler tilført området er således blevet brugt på adoptionsprocessen, før barnet ankommer til familien. Det er almindeligt anerkendt i dag, at adoption er en livslang proces, og det virker derfor både irrationelt og u-dansk, at "fyre alle ressourcerne af", før barnets adoptionsproces reelt starter, med dets ankomst til sin nye familie.

Derfor var det også meget velkomment her hos AC Børnehjælp, at Familienministeriet her i efteråret meddelte, at man havde fået 13 millioner kroner fra satsmidlerne til et flerårigt pilotprojekt til at støtte op om familierne efter adoptionen har fundet sted. Projektbeløbet er ganske vist kun en brøkdel af det samlede beløb, der årligt bruges

på kontrol af kommende forældre og børn, men det er et skridt i den rigtige retning.

En vigtig del af den brede samfundsdebat drejer sig om, hvordan ressourcerne udnyttes bedst muligt. Indenfor adoptionsarbejdet kunne man stille spørgsmålet, om ikke det ville være en mere hensigtsmæssig udnyttelse af de afsatte ressourcer, hvis man skar ned på ressourceforbruget i forældrenes og børnenes godkendelsesfase, og i stedet brugte midlerne på at give familierne bedre opbakning og støtte, når barnet ankommer. Alle ved, at en tidlig indsats er bedst for barnet og familien, og på sigt langt det billigste for samfundet.

AC Børnehjælp er en interesseorganisation for særligt udsatte børn. Adoptivbørn er qua deres historie sårbare – også efter de er formidlet til deres danske forældre. Derfor må vi insistere på, at der bliver sat tilstrækkeligt ressourcer af til at hjælpe dem godt i vej i Danmark. Og 13 mio. kroner fordelt på fire år er en start – men det slår ikke til.

REDAKTØR SUSANNE DENCKER

Adoption af børn med særlige behov - temaintroduktion

TEKST: REDAKTØR SUSANNE DENCKER

Adoption handler altid om at formidle særligt udsatte og forældreløse børn til forældre med særlige ressourcer. Det kan af indlysende grunde efterlade særlige behov at blive forladt af ens biologiske forældre på et yderst fatalt tidspunkt i et lille barns liv for derefter yderligere at miste et antal tryghedspersoner, før man finder i havn hos sin nye, danske familie.

Undersøgelser i de senere år har dokumenteret, at omkring 80 % af alle adoptivbørn viser sig - på trods af deres barske start i livet - alligevel ikke at få blivende problemer. Men omkring 20 % gør - i større eller mindre grad. Nogle af problemerne er direkte relaterede til det faktum, at børnene og forældrene har fået hinanden via adoption - tilknytningsvanskeligheder, indlæringsproblemer ved skolestart, sociale vanskeligheder. Andre er også relaterede til, at børnene har haft forskellige

helbredsproblemer. Det kan også være børn, der er født med læbe-gane spalte, børn, der har en klumpfod, børn med nedsat hørelse mm.

EN LÆREPROCES FOR SÅVEL BARN SOM FORÆLDRE

Psykolog Niels Peter Rygaard har mange års erfaring i at arbejde med adoptionsrelaterede problemer:

"Min erfaring er, at for at få et godt familieliv må man indstille sig på en anden forståelse af, hvad et "godt" familieliv så er. Hertil hører at gøre sig klart, at livet for børn i tredjeverdenslande er meget anderledes end for børn i Danmark, og derfor har børnene andre vaner og problemer. F.eks. kan et barn have en tryk tilknytning til alle voksne på et børnehjem, men i en dansk ramme bliver det til, at barnet "er parat til at gå med hvem som helst" i supermarkedet, er "ukritisk", etc. Mange børn kommer også fra

fysiske og psykiske forhold, som vi her opfatter som "omsorgssvigt", men hvor barnet rent faktisk har haft det bedre end børnene på gaden. Jo ældre barnet er ved adoptionen, jo mere skal forældrene kunne være gode "værter" og kunne omstille deres egne normer og forventninger. En adoption er en udfordrendelæreproces for begge parter. I tilfredse adoptivfamilier har forældrene droppet projektet om at leve op til idealerne om "den danske kernefamilie" og "den rigtige forælder", fordi de har fundet et mere interessant og realistisk projekt: at være familie på deres egne betingelser og med udgangspunkt i familiens forudsætninger."

Det ER en stor opgave at få et barn, der har særlige vanskeligheder. Men det er ikke en umulig og entydig tung udfordring. Familier, der har børn, med særlige behov, skal være opmærksomme på, om opgaven er ved at blive for svær at klare uden hjælp. Det er vigtigt at søge kvalificeret hjælp i tide. Måske kan hjælp i tide helt afhjælpe barnets eller familiens vanskeligheder – måske kan den ikke. Men i langt de fleste tilfælde, kan familiens problemer bedres.

"Mange adoptivforældre er vant til at klare sig selv og betragte vanskeligheder i familien, som noget man selv håndterer – og når det ikke lykkes, som forældrenes nederlag," fastslår Niels Peter Rygård. "Det sværeste for forældrene er som regel, hvis barn og forældre har svært ved at knytte sig til hinanden, fordi barnet har haft negative erfaringer, og forældrene måske havde forventet umiddelbar tillid og nærhed. Jeg har i mange år advokeret for rådgivning efter adoptionen, fordi tidlig rådgivning kan have helt afgørende effekt på den gensidige tilknytning, hvilket er forskningsmæssigt dokumenteret. Samtidig er min erfaring, at forældrene ofte først søger hjælp, når problemerne har udviklet

sig voldsomt. Der er imidlertid to forhold, som er lige bestemmende for tilknytningen: barnets vanskeligheder og forældrenes stressniveau. Det er derfor vigtigt for en god tilknytning, at forældrene ikke tror de skal "bære det hele selv", men har fornuftige dialogpartnere undervejs i en vanskelig opgave."

I dette temanummer portrætterer vi tre familier. De er alle tre lysende eksempler på, at den rette støtte og hjælp er helt afgørende for, hvor godt et barn med særlige behov kan komme til at trives. Og dermed også hvor meget det kan betyde for resten af familien.

Med temaet ønsker AC Børnehjælp at sende en kraftigt opfordring til, at alle de børn, der kan have gavn af at blive adopterede, skal have mulighed

for at finde danske forældre og at alle de børn, der har fundet danske familier og deres familier, skal have optimalt gode muligheder for at få et godt og overvejende positivt liv.

I bladet skal vi høre om tidligere Forbrugs- og familieminister Lars Barfods nye initiativ omkring tidlig rådgivning til adoptivfamilier i de fem nye statsforvaltninger. Vi præsenterer også nogle af de øvrige muligheder her i Danmark for at få kvalificeret støtte og hjælp – såvel i privat regi som i de offentlige systemer. Vi skal høre om AC Børnehjælps Børn-Søger-Forældre liste. Herpå kommer børn med særlige behov, der ikke på anden vis, har mulighed for at få en familie. God læselyst.

LENE OG ROBIN FIK DERES DEJLIGE SØN NICKLAS VIA BØRN SØGER FORÆLDRE-LISTEN. NICKLAS HAR EPILEPSI, HVILKET FAMILIEN IKKE MÆRKER NOGET TIL – MEDICINEN HOLDER SYGDOMMEN I RO. LENE OG ROBIN FIK HAM I ARMENE D. 23. OKTOBER 2006 PÅ CHIQUITINES, COLOMBIA. BESLUTNINGEN VAR SVÆR AT TAGE MEN EFTER NOGLE SUPPLERENDE OPLYSNINGER FRA CHIQUITINES, TURDE DE GODT SIGE JA TAK TIL HAM. NICKLAS ER EN DEJLIG, GLAD OG SMILENDE DRENG, SOM HAR TAGET ALLE HED STORM. STORESØSTER NANNA PÅ 4 ½ ÅR (FRA LOS PISINGOS) ER MEGET STOLT AT LILLEBROR, SELV OM HAN NOGLE GANGE TAGER HENDES TING!

Fra foråret 2007 bliver det lettere for nybagte danske adoptivforældre at få kompetent rådgivning og vejledning i det offentlige system. Den tidligere familie- og forbrugsminister Lars Barfoed søgte og fik sammenlagt 13 mio. kr. via satspuljeforhandlingerne til et fireårigt rådgivningsprojekt. Projektet skal initieres af Familiestyrelsen men fysisk placeres i og administreres af hver af de fem nye statsforvaltninger i hhv. Ringkøbing, Aalborg, Aabenraa, Nykøbing Falster og København.

MINISTER VIL SIKRE EN GOD START

Lars Barfoed begrundede initiativet således i en pressemeddelelse:

"Adoptivbørn har typisk haft en svær start på livet og er blevet forladt af deres biologiske forældre. Erfaringer viser derfor, at der kan opstå problemer

med tilknytningen mellem barnet og adoptivforældrene. Fra regeringens side vil vi gerne støtte familierne med rådgivning, så vi sikrer, at de i forvejen prøvede børn får en god start på livet i Danmark, og det har vi besluttet at bruge 13 millioner kroner på over de næste fire år".

A & S HILSER INITIATIVET VELKOMMENT

Interesseorganisationen Adoption & Samfund, med sine 3.800 medlemmer, hilser initiativet velkommen:

- Vi har gennem mange år påpeget et stort behov for hjælp EFTER adoptionen er gennemført" forklarer Michael Paaske, formand for foreningen, der har som formål at varetage adoptanter og adopteredes interesser. "Mange af vore medlemmer står med helt basale spørgsmål, som de ingen hjælp har kunnet opnå til, simpelthen fordi der ikke har været adgang til kompetente fagpersoner.

ENDNU INGEN DETALJER

Fuldmægtig Hanne Kristiansen fra Familiestyrelsen:

- Lige nu sidder vi i Familiestyrelsen og arbejder med at tilrettelægge de overordnede rammer for rådgivningen. Det er derfor endnu for tidligt at sige noget om, hvordan tilbuddet konkret kommer til at fungere.

Hanne Kristiansen tør dog godt gisne på, at de første familier kan få glæde af rådgivningen hen på foråret 2007.

Forsøget med tidlig rådgivning til adoptivfamilier vil blive evalueret, når det udløber i 2010 med henblik på at vurdere, om ordningen skal gøres permanent.

HER ER DER OGSÅ HJÆLP AT HENTE

Adoptivfamilier har naturligvis samme adgang til råd, vejledning og behandling i det offentlige sundheds- og sygdomsvæsen, som andre børnefamilier har det. Hvis vores adoptivfamilier vurderer, at de tilbud, som det offentlige tilbyder, mangler adoptionsfaglige viden og ekspertise, vælger en del at kontakte en af de efterhånden mange interesseorganisationer, der er på området. Flere af disse har vejledning i adoptionsrelaterede problemer i årene umiddelbart efter formidlingen. Andre har valgt at bruge deres ressourcer på de problemstillinger, der knytter sig til at være ung og voksen adopteret i Danmark.

På AC Børnehjælps hjemmeside www.a-c.dk kan du finde en linkside med en oversigt over disse organisationer. Vi vil dog gerne i dette materiale fremhæve Adoption & Samfund, der har en række frivillige faglige rådgivere tilknyttet, med et højt niveau af viden om adoptionsproblematikker. Du finder Adoption & Samfund på www.adoption.dk

Parallelt med det offentlige system findes der en stadig stigende gruppe af private rådgivere og behandlere, der har specialiseret sig i adoptivbarnets særlige problematikker. Disse tilbyder ud over de traditionelle behandlingsmetoder bl.a. terapiformer som:

- sandkasseterapi (sandplay)
- ABA - Applied Behavior Analysis.
- holding
- kropsrelateret psykoterapi
- Marte Meo
- systemisk terapi og familiebehandling

På Adoption & Samfunds hjemmeside på dette direkte link, kan du finde en oversigt over private adoptionsrådgivere og behandlere i Danmark: www.adoption.dk/raadgivning/031206_Fagfolk.rtf

HVORNÅR SKAL MAN SØGE HJÆLP?

Børn reagerer ofte voldsomt på det chok, som formidlingen og overgangen til en adoptivfamilie er. Først reagerer barnet på tabet af det kendte og på det traume en flytning fra et miljø til et helt anderledes og ukendt miljø er. Dernæst reagerer det på en begyndende tilknytning og tryghed til dig og din partner - oftest ved at turde gå tilbage i udviklingen. Det kan i dage, uger og måneder være meget voldsomt, men hvis familien kan rumme det, er der ingen umiddelbar grund til panik. Hvordan kan du som mor eller far vurdere, om dit barns måde at reagere på er af en sådan problematisk karakter, at tiden og kærligheden i familien ikke vil afhjælpe problemet? Det findes der desværre ikke noget sikkert svar på. Din egen fornemmelse af, at noget omkring dit barn ikke fungerer, som det skal, er meget væsentlig. Det er dig, der kender dit barn. Tro på din fornemmelse. Søg hjælp hvis dit barn har beskrevne fysiske eller psykiske vanskeligheder. Søg også hjælp, hvis du er i tvivl om dit barns trivsel.

OFTEN VED VI IKKE MEGET OM ADOPTIVBARNETS TIDLIGERE LIV OG PSYKISKE SÅRBARHED. VI HAR DERMED HELLER IKKE MULIGHED FOR FOREBYGGELSE AF PSYKISK FEJLUDVIKLING PÅ SAMME MÅDE, SOM VI HAR FOR IKKE-ADOPTEREDE BØRN. DERFOR ER DET SÅ VIGTIGT, AT SIKRE ADOPTIVBARNETS TRIVSELS- OG UDVIKLINGSMULIGHEDER OG REPARERE TIDLIGERE MANGLENDE OPTIMALE UDVIKLINGSMULIGHEDER MHT. SANSE MOTORIK/MOTORIK, INDLÆRING, SPROG OG SOCIALEMOTIONEL UDVIKLING.

Adoptivfamilier skal have

TEKST: PSYKOLOG SUSANNE HØEG, SPECIALIST OG SUPERVISOR I BØRNEPSYKOLOGI OG PSYKOTERAPI. SUSANNE ER MOR TIL EN DATTER PÅ 16 ÅR, DER ER FØDT I INDIEN.

Adoption betyder at tage et barn til sig som sit eget. Vi er mange, der er umådelig stolte over at være en adoptivfamilie og glade og taknemmelige for netop det barn, vi fik. Men bag enhver adoption er der flere dybt ulykkelige historier. Adoptivforældrene har glædet sig - ofte i mange år - til at blive forældre. Så når adoptivforældre og adoptivbarnet mødes, er forventningerne store - i hvert fald hos forældrene. Fra adoptionsundersøgelser ved vi, at det går rigtig mange adoptivbørn/familier godt - man kan næsten sige overraskende godt, når udgangspunktet medtænkes. I de fleste adoptivfamilier udvikles tilknytningen og båndene således stille og roligt mellem forældre og barn. De bånd, der skal bære dem igennem i mange år som familie og ikke mindst sikre barnet en god udvikling og sikre forældrene en glæde over at være blevet forældre til netop deres barn.

ADOPTIVBØRN HAR OPLEVET SVIGT

Men vi ved, at de fleste af vores adoptivbørn har oplevet grundlæggende tab og svigt i forbindelse med, at barnet er blevet fjernet fra sit oprindelige hjem, og at det har været anbragt på et eller flere børnehjem og/eller hos en eller flere plejefamilier, før barnet kommer hjem til sine nye forældre.

I omstillingsprocessen, hvor barnet er angst og sørger over sit tabte liv og dermed sin historie, skal det samtidig knytte sig til sine nye forældre og forholde sig til nye lyde, lugte, anderledes mad og sprogskift. Mange af børnene har været udsat for forskellige former for traumatiske oplevelser, som ikke bare overstås, men kan dukke op i forskellige sammenhænge som uspecifik angst, urolig og kontaktafvisende adfærd, eller barnet kan være overtilpasset eller have en meget kontrollerende måde at være på.

PSYKOLOG SUSANNE HØEG, SPECIALIST OG SUPERVISOR I BØRNEPSYKOLOGI OG PSYKOTERAPI. SUSANNE ER MOR TIL EN DATTER PÅ 16 ÅR, DER ER FØDT I INDIEN.

adgang til støtte og hjælp

Så selv om mange forældre føler sig godt rustet og er forberedte på - i hvert fald på tankeplanet - at de får et barn, som har brug for særlig omsorg og har særlige behov, så kan der alligevel opstå mange situationer i dagligdagen, hvor forældrene ikke ved, hvordan de skal støtte deres barn bedst muligt. Forældrene kan også selv komme i kontakt med meget stærke følelser, de ikke vidste, de havde. De fleste adoptivforældre står ofte uden et netværk, som har forståelse for deres måde at være en familie på. Derfor er det vigtigt, at forældrene er åbne overfor, at deres barn og de selv kan have brug for støtte og information, og ikke mindst, at hjælpen også er der.

ERFARING FRA RÅDGIVNING AF ADOPTIVFAMILIER

Nogle gange rækker adoptivforældrenes intuitive reaktioner og viden om barnets udvikling ikke. Det er en erfaring, som jeg igen og igen har gjort. Dels fra min egen private adoptionspraksis og Nordjysk Adoptionsforum. Og dels fra Danmarks første kommunale adoptionsrådgivning i Hillerød og det børne- og ungdomspsykiatriske område generelt.

Adoptivforældre kan have behov for forskellige former for rådgivning, information og behandling i forhold til støtte omkring omstillings- og

tilknytningsprocessen børn/forældre imellem. Forældre kan også i barnets forskellige udviklingsperioder have brug for at tale om stort og småt, hvis det viser sig, at barnet måske har større vanskeligheder, end de har viden til at kunne håndtere. Der kan være behov for hjælp til at se, hvornår et barn er "sundt" frustreret og bare reagerer over voldsomme omvæltninger i livet, til hvornår et barn er mere følelsesmæssigt skadet af sin svære start i livet og hvad der i øvrigt kan gøres for at hjælpe barnet og familien videre i en god udvikling.

Forældrene kan også være opmærksomme på forskellige træk ved barnets personlighed eller bestemte reaktionsmøder, hvor de kan være i tvivl om, hvorvidt barnets vanskelighed er en del af adoptionsproblematikken eller almindelige udviklingsproblemer. Det er endvidere vigtigt at få kendskab til eller at opspore, hvis barnet har andre vanskeligheder end de forskellige reaktioner, adfærds- og tilknytningsproblemer som er en del af den normale adoptionsproblematik for at forhindre udvikling af alvorlige psykiske lidelser senere i livet.

STØTTE TIL DEN GODE CIRKEL

Adoptivforældrene kan have brug for støtte til at bevare den parathed og modtagelighed, der er

afgørende for, at de kan hjælpe deres børn med at hele og reparere børnenes tidligere oplevelser af tab og forladthed. Børn, der er meget præget af at de har oplevet mangelfuld stimulering og mange brudte kontakter, fremkalder let en følelse hos deres forældre af, at forældrene ikke er "gode nok". Derved møder forældrene deres børn med følelsen af utilstrækkelighed og underskud. Et negativt mønster, der går i ring, er dermed etableret i familien.

Forældrenes kompetence og den gensidige tilknytning mellem forældre og barn skal i stedet styrkes, så forældrene optimalt kan prioritere dækning af barnets særlige behov i en periode, som ofte også tidsmæssigt er længere, end de fleste forældre forestiller sig. Dette behov kan være stærkt i de første år, men også - viser erfaringen - dukke op igen ved forskellige former for skift igennem barnets/den unges opvækst.

Derfor er det så vigtigt, at adoptivfamilien bliver mødt med adoptionsrelateret viden, når behovet for støtte og hjælp opstår. Det er den eneste måde, vi som samfund, kan være med til at sikre de bedste trivsels- og udviklingsmuligheder for såvel barnet som for hele familien. At være adopteret/ at være en adoptivfamilie er en livsproces - det er ikke noget, man holder op med at være.

FRIVILLIGT TVÆRFAGLIGT NETVÆRK:

Nordjysk Adoptionsforum – Post Adoptive Services

FRA VENSTRE BAGERST ER DET SOCIALRÅDGIVER EVELYN THRANE OG SUNDHEDSPLEJERSKE ELSEBETH ULNITS. FORAN ER DET PSYKOLOG SUSANNE HØEG OG SYGEPLEJERSKE LOTTE FOCK.

TEKST: FORMAND FOR NORDJYSK ADOPTIONSFORUM PSYKOLOG SUSANNE HØEG, SPECIALIST OG SUPERVISOR I BØRNEPSYKOLOGI OG PSYKOTERAPI.

I Nordjylland har vi i 2005 etableret et frivilligt adoptionsnetværk – Nordjysk Adoptionsforum - der trods vores geografiske tilknytning til Nordjylland, er et tilbud til alle adoptivfamilier i Danmark. Netværket består af ca. 40 tværfaglige professionelle og forskere med adoptionserfaring på generalist- og specialistniveau. Nordjysk Adoptionsforum ønsker at støtte kommende og nuværende adoptivfamilier samt formidle adoptionsfaglig viden videre til andre fagpersoner, som er i kontakt med adoptivfamilierne, unge og voksenadopterere i Danmark.

FORMÅL:

Vi er et forum:

- hvor adoptivfamilier, unge og voksne adopterede, kan få rådgivning og information om adoptionsrelaterede spørgsmål.
- hvor forskellige fagpersoner - sundhedsplejersker, pædagoger, lærere - som arbejder med adopterede eller har interesse for adoption, kan få rådgivning og information.
- der ønsker at opsamle adoptionsrelaterede viden og erfaring til gavn for nuværende og kommende adoptivfamilier.
- der arrangerer kurser, temadage og foredrag om adoptionsspecifikke temaer.

TILBUD:

Du kan henvende dig:

- før og efter dit barns hjemkomst.
- hvis du er bekymret for den gensidige tilknytning imellem dig og dit barn.
- ved spørgsmål om opdragelse, forældrerolle og konflikter i din adoptivfamilie.
- ved overgange i dit barns liv f.eks. fra småbarn til daginstitution og fra daginstitution til skole.
- ved sundhedsmæssige, sociale, emotionelle, sproglige og motoriske/sansomotoriske og indlæringsmæssige problemområder.
- med spørgsmål omkring identitet, pubertet og etnisk tilhørsforhold.
- med andre adoptionsrelaterede spørgsmål.
- hvis du i dit arbejde som f.eks. pædagog, sundhedsplejerske eller lærer er i kontakt med adoptivfamilier eller adopterede og i den forbindelse føler, at du har brug for råd og vejledning.
- hvis du er adopteret, og har brug for støtte f.eks. omkring spørgsmål som identitet, etnisk tilhørsforhold eller hvis du f.eks. har brug for at vende dine overvejelser om at søge dine biologiske rødder.

KONTAKT:

Du kan ringe direkte til:

- Psykolog Susanne Høeg, mandage kl. 20.00 – 21.00. Tlf.: 30 28 29 03

- Sygeplejerske Lotte Fock, søndage kl. 20.00 – 21.00. Tlf.: 98 38 12 35.
- Pædagog Anette Paschke Thorup, mandage kl. 19.00 – 20.00. Tlf.: 98 11 30 31.
- Talehørekonsulent Pia Nordam-Ullitz, tirsdage kl. 20.00 – 21.00. Tlf.: 51 25 12 44.
- Talehørekonsulent Anni Mackenhauer, tirsdage kl. 19.30 – 20.30. Tlf.: 29 43 84 81
- Sundhedsplejerske Lene Hjorth, tirsdage kl. 18.00 – 19.00. Tlf.: 26 39 26 65
- Socialrådgiver Evelyn Thrane, onsdage kl. 20.00 – 21.00 på telefon 98 32 38 54.
- Socialrådgiver Karen Funch, søndage kl. 10.00 – 12.00 på telefon 98 11 44 28.
- Læge Marianne Siersbaek. Mail: siersbaek.engel@dadlnet.dk
- Børnefysioterapeut Birgit Meier. Tlf.: telefon 98 29 69 87 i lige uger.
- Børnefysioterapeut Britt Thorn. Tlf.: telefon 98 29 66 41 i ulige uger.

Det er gratis at ringe til rådgivningen, uanset hvor du bor i Danmark. Efter behov henviser den enkelte rådgiver i Netværket videre til andre relevante fagpersoner i Nordjysk Adoptionsforum eller evt. til adoptionserfarne fagpersoner i dit eget lokalområde for yderligere rådgivning og information.

Nikoline ET BARN DU GODT KAN NÅ

MOR, FAR OG NIKOLINE I HAVEN.

TEKST: REDAKTØR SUSANNE DENCKER

- Jeg vil gynes, erklærer 3½ år gamle Nikoline og springer op på gyngen. Vejret lader meget tilbage at ønske. Vådt, overskyet, blæsende – som om Den Store Vejrmester har glemt at, i december daler julesneen blid. Far skubber gyngeprinsessen lidt. Men nej:

- Mor skal gynge mig, nikker Nikoline bestemt. Mor overtager skubbetjansen. Nikoline smiler til freds og nyder en flyvende tur gennem luften. Efter gyngeturen tager Nikoline far i hånden og smiler op til ham.

‘Løbehjul far’.

‘Skal jeg hente løbehjulet til dig?’

Ja, nikker Nikoline. Det var lige det, far skulle. En helt almindelig hverdagsscene med en helt almindelig ordveksling. At det er et lille mirakel, der udspiller sig, er der ingen forbipasserende, der bemærker. Men de voksne i haven ved det godt. Måske ved Nikoline det også. Vi skruer tiden 2½ år tilbage. Maj 2004. Jette, Klaus og deres godt fire år gamle biologiske søn David er – sammen med otte andre vordende adoptivfamilier - på vej til Kina efter deres barn. På Nikolines et års fødselsdag overdrages hun til sin nye familie.

- Hun var bare så smuk, fortæller Jette. - Hun kiggede nysgerrig på os med sine alvorlige øjne. Vi fik også et lille smil. Og hun kunne selv gå rundt med støtte ved møblerne.

FORSØMT OG UNDERSTIMULERET

ACBørnehjælpsudsendte er bænket sammen med Jette og Klaus i spisestuen i familiens hyggelige hus. Det er søndag. Nikoline får sig en lille lur. Vi får os en kop formiddagskaffe. Jette fortæller, hvordan hun og Klaus i dagene efter overdragelsen blev klar over, at Nikoline var et lille forsømt og

understimuleret barn. Hun brød sig ikke om at blive rørt ved – ligesom hun i stedet for at røre ved ting med indersiden af hånden, som regel valgte at bruge ydersiden af hånden.

- Hun faldt nemt ind i sig selv og sad og rokkede og lavede små bobler ud ad munden. Men vi var nu alligevel ikke så bekymrede, for vi syntes, at vi havde en fin øjenkontakt til hende, og vi kunne få hende til at smile til os.

TIDEN LÆGER ALLE SÅR

Jette og Klaus var derfor overbeviste om, at det kun var et spørgsmål om tid, ro, god mad, kærlighed og masser af tryghed og stimulation, før Nikolines udvikling ville være på omdrejningshøjde med hendes alder. Vel hjemme i Roskilde gik de målrettet i gang med at folde familiens yngste ud.

- I løbet af de første uger måtte vi indse, at vi havde fået en helt vidunderlig, men også meget utryg pige, der ikke ville have tæt kontakt til os, konstaterer Jette. - Når vi bar på hende, skulle vi sørge for, at hun have ryggen til os. Hun brød sig ikke om fysisk kontakt, og hendes ansigt måtte vi overhovedet ikke røre. Når vi snakkede med hende, var det som om, at hun ikke hørte, hvad vi sagde. Var der derimod en fjern knitrende lyd fra stuen – en jingle fra fjernsynet eller noget papir, der blev krøllet – så løb hun, alt hvad hun kunne, efter lyden. Og så sad hun rigtig tit og rokkede frem og tilbage.

TVIVLEN – ER NOGET GALT

Jette og Klaus følte hurtigt, at de manglede viden og redskaber til at kunne støtte og hjælpe deres datter i hendes omstillingsproces. Tvivlen nagede. De syntes ikke, at Nikoline udviklede sig, som hun skulle. Omverdenen var betydelig mere fortrøstningsfuld. De fagpersoner, som familien

kom i kontakt med – PPR, den praktiserende læge, amtet, hospitalet - mente at Nikolines reaktion var, som man kunne forvente, med det udgangspunkt hun havde. Hun virkede til at være en opmærksom og nysgerrig pige, og skulle nok med tiden indhente det, der manglende.

VISHEDEN – NOGET ER GALT

Et halvt år efter hjemkomsten – oktober 2004 – var familiens Kina-rejsegruppe samlet en weekend i en spejderhytte.

- Da vi kørte hjem søndag eftermiddag, stod det klart for os, at der var noget helt galt fat med Nikoline, fortæller Klaus. - De andre børn havde alle udviklet sig; de fleste nærmest eksplosivt. Jette fortsætter: - De pludrede og var begyndt at sige ord, kunne lege og spise uden problemer. Men ikke Nikoline. Vi havde en datter, der lukkede sig inde i sig selv. Der i lange perioder sad og rokkede og ikke havde noget sprog. Vi kunne tale til hende, uden hun reagerede overhovedet. Nogle gange blev vi så desperate, at vi råbte til hende. Men hun reagerede ikke. Hun magtede ikke kontakt, faldt ind i sig selv, rokkede og ville ikke spise fast føde.

Jette og Klaus opsøgte en adoptionserfaren privatpraktiserende dansk psykolog. Denne kunne som andre før hende umiddelbart konstatere, at Nikoline var en utryg, men nysgerrig og motorisk stærk pige. Hun fandt ikke belæg for hverken af be- eller afkræfte Jette og Klaus' fornemmelse af, at noget var rivende galt. Men på grund af familiens tvivl, foreslog hun en tilbundsgående psykiatrisk undersøgelse af datteren. Da der var mere end et års ventetid i det offentlige sundhedssystem, valgte familien selv at bekoste undersøgelsen.

NIKOLINE OG DAVID GIVER DEN GAS I ET RÅBEKOR.

DET VÆRST TÆNKELIGE

I de første måneder af 2005 – 9 måneder efter at Nikoline kom til Danmark - blev hun udredt af en privatpraktiserende psykiater. Hvorforberedte Jette og Klaus end var, så sendte diagnosen 'infantil autisme' begge forældre i gulvet i samme sekund, den var udtalt. Prognosen var uvirkelig. 70 % med infantil autisme viser sig at være retarderede, og der var kun 50 % chance for, at Nikoline nogensinde ville udvikle et sprog.

- Det var så fremtidsudsigterne for vores lille skønne datter. Alle vores håb og drømme for hende forsvandt på et sekund. Tårerne løber ned ad Jettes kinder. Selv om håbet og drømmene for Nikolines fremtid for længst har indfundet sig igen i ombygningsrodet i muremestervillaen, så gør erindringen stadig ondt. - Jeg havde i så mange år ønsket mig et barn til. Havde mit ønske været for stort? Tankerne, der kom, var dybt irrationelle. Blev Nikoline straffet for, at jeg havde ønsket mig et barn så meget? Og hvad med Davids fremtid? Han havde ikke bedt om det her. Vi ville jo bare være en normal familie med et helt normalt liv. Vores verden væltede. Vi væltede. Og der var ikke nogen til at gribe os.

VENDEPUNKTET

Den barske diagnose blev alligevel vendepunktet for familien. Klaus fortæller.

- Selv om vi slet ikke var klar til at høre, hvor dårlig Nikoline var, så havde vi alligevel længe haft et enormt behov for at få en afklaring og dermed også nogle muligheder for, hvad vi kunne

gøre. Og med diagnosen fik vi pludselig adgang til støtte, hjælp og behandling i det offentlige system. Uden diagnose er man overfølsomme forældre. Med diagnose tager systemet barnet og dets forældre alvorligt. Det har vi oplevet meget tydeligt.

I månederne efter diagnosen samlede Jette og Klaus informationer om infantil autisme. De fandt ved et tilfælde ud af, at man i såvel Norge som USA har bemærkelsesværdigt gode erfaringer med en behandlingsmetode, der går under forkortelsen ABA – Applied Behavior Analysis. Behandlingsmetoden var så småt ved at vinde indpas i Danmark via en række forældres private initiativ. ABA-eksperternes erfaring understøttede Jette og Klaus' opfattelse af, at Nikoline – uagtet sit handicap – havde et stort forandrings- og udviklingspotential, som hun kunne udnytte, hvis hun fik den rigtige træning og fik lov til at spejle sig i normale mennesker og normal adfærd.

ABA er en forkortelse af Applied Behavior Analysis. På dansk kaldes behandlingen for 'Anvendt adfærdsanalyse.'

ABA er en psykoterapeutisk og pædagogisk metode, som er blevet særligt udviklet og raffineret til behandling af autisme og lignende udviklingsforstyrrelser. Metoden er meget udbredt i f.eks. USA og Norge. Først i de seneste 5 – 6 år er den blevet praktiseret i Danmark.

Læs mere på www.abaforum.dk

HANDLING OG FORVANDLING

Jette og Klaus begyndte selv at praktisere behandlingen – superviseret af en norsk behandler hver 14. dag, men de måtte snart sande, at det var for hårdt og utrygt at gennemføre selv. Stor var glæden, da det i efteråret 2005 lykkedes dem at finde en integreret institution, der var villig til at arbejde ud fra ABA-principperne og sammen med familien modtage supervision af en norsk ABA-expert hver 14. dag. Sidstnævnte skulle Jette og Klaus bekoste. De nødvendige støttetimer betalte Roskilde Kommune.

Jette fortæller:

- Undervejs i forløbet med Nikoline, har vi mødt rigtig mange eksperter, der har haft rigtig gode men ret akademiske og ofte meget overordnede forslag til, hvordan vi kunne støtte Nikoline. ABA er en behandlingsform, der går helt ned i de små og praktiske hverdagssituationen. ABA eksperterne sætter sig sammen med os, pædagogerne og Nikoline og arbejder sammen med os. På den måde kan vi meget præcist finde ud af, hvad der virker for Nikoline, og hvad der ikke gør. Effekten af den omfattende behandling var til at tage at føle på. Efter nogle afskrækkende uger med forventelig tilbagefald kom Nikoline ind i en utrolig positiv udvikling.

- Hun begyndte at sige ord, fortæller Klaus. – 'Abe' og 'mor' var de første. Men hver dag kom der nye ord til. Det var helt fantastisk.

I dag forstår Nikoline alt, hvad andre siger til hende, og hun er i fuld gang med at udvikle sit eget talesprog. Hun imiterer, hvad andre siger

LOUISE ER PÆDAGOGSTUDERENDE. HVER UGE TRÆNER HUN ET ANTAL TIMER MED NIKOLINE.

og elsker at lege med andre børn. Hun rækker ikke længere og søger ofte på eget initiativ fysisk kontakt hos sine forældre og andre tæt på hende. Hun har stadig sit nysgerrige væsen og sin viljestyrke. Nu bruger hun begge dele positivt. Og for hver dag der går, kan hun flere og flere ting og får bedre og bedre kontakt med andre mennesker.

ET LILLE MIRAKEL

I sommeren 2006 valgte familien at flytte fra Roskilde til Århusforstaden Åbyhøj. Dels fordi Jette og Klaus stammer herfra, og dels fordi der pludselig blev mulighed for, at Nikoline kunne komme med i et 4-årigt ABA-projekt støttet af Århus Kommune. Projektet starter 1. januar 2007 og vil betyde en markant intensivering af Nikolines træning.

-I dag tør vi godt tro og håbe på, at Nikoline bliver i stand til at starte i en normal skole med begrænset støtte. Vi ved, at dette mål ikke er urealistisk, da vi er nogle af de danske familier, der er kommet tidligst i gang med denne træningsform.

Jette slutter:

-Nikoline er naturligvis ikke som normalt udviklede børn endnu, og det bliver hun måske aldrig. Men hun er på kort tid kommet langt, langt videre, end vi havde troet muligt. I dag kan vi nå Nikoline. Det er et lille mirakel.

Nikoline er vågnet fra sin lur. Hun kommer trisende og tager mor i hånden. Der er noget, mor skal se.

'Ind i stuen'.

'Skal jeg gå med dig ind i stuen?' gentager mor og smiler.

'Ja', Nikoline nikker.

Mor rejser sig, stryger Nikoline på kinden og hånd i hånd går de ind i stuen.

Jette og Klaus' har et vigtigt budskab til andre adoptivfamilier: Hvis I er i tvivl om jeres barn udvikler sig, som det skal, så søg hjælp. Forsøg ikke at tro, at alting kommer af sig selv bare det får tid. Lyt til jeres egen mavefølelse. En tidlig og målrettet indsats gør underværker for disse børn.' Jette og Klaus stiller gerne deres erfaringer til rådighed for andre familier. Familien kan kontaktes på JEHA@asb.dk

NIKOLINE OG DAVID SER FJERN SYN FOR DIG.

ADRIANA, RANDI OG AKSEL FOTOGRAFERET I JULEN 2006.

Adriana, det dejligste barn

TEKST: RANDI OG AKSEL NIELSEN OG REDAKTØR
SUSANNE DENCKER

Randi og Aksel var på venteliste til et barn fra Colombia, da de i sommeren 2003 modtog AC Børnehjælps liste med børn, der søger forældre. - Der stod tre linie om en lille pige på to år fra Ecuador med en læbe-ganespalte, fortæller Randi. Det sagde øjeblikkeligt klik i vores hjerter. Hvor mærkelig det end lyder, så vidste vi begge – uden at vi havde talt om det – at det var vores datter, der stod beskrevet der.

Næste dag ringede Aksel til AC Børnehjælp. Han fik med det samme fat i fuldmægtig Margrethe Primdahl, der forvalter Børn-Søger-Forældre listen.

- Der er sket en fejl, forklarede Aksel. - Vores sag er sendt til Colombia, men vores datter er i Ecuador. Kan du gøre noget?

Den fejl kunne Margrethe heldigvis hurtig rette op på. I løbet af ganske kort tid, havde Randi og Aksel sagt ja tak til at adoptere Adriana.

Men på grund af en lovændring i Ecuador skulle der gå otte måneder, før familien endelig kunne

blive forenet på Adrianas børnehjem Fann i byen Quito.

DEN FØRSTE TID MED MANGE SÆRLIGE UDFORDRINGER

Det første år var Adriana hjemme sammen med Randi. Ingen andre end mor og far måtte bære hende eller skifte hende, og hun blev aldrig passet af andre. Hun knyttede sig derfor hurtigt og tæt til sine forældre og de til hende.

- Vi var af den overbevisning, at Adriana havde ret til at have os for sig selv, lige så lang tid hun havde brug for det. Det var lidt svært for vores omgivelser at acceptere og forstå. Men vi holdt fast i, at Adriana havde brug for en helt anden form for tryghed og isolation med os, end fætre, kusiner og venners børn har med deres forældre. De var ikke blevet afleveret på et børnehjem, og de havde ikke prøvet at blive ladet tilbage, når et andet barn var blevet adopteret. De var ikke blevet svigtet igen og igen. De var ikke blevet overdraget til et par fremmede forældre. Det var vores datter.

At Adriana også ønskede at have sine forældre

for sig selv, måtte såvel Randi og Aksels katte som andre omkring familien sande:

- Det første halve år kunne vi f.eks. ikke tage vores katte op, mens Adriana så det. Gjorde vi det, gik hun hen til katten og sagde: 'Ned, min mor!'. Min veninde, der besøgte os med sin 1½ år gamle datter, fik også en hård medfart. Når min venindes datter forsøgte at komme hen til mig, spærrede Adriana vejen.

GENKENDELIGHEDEN

Det første mange måneder gik med at stable en overskuelig og forudsigelig dagligdag på benene med rutiner, som kunne give Adriana tryghed.

- Alt, hvad vi prøvede, var første gang for Adriana: Zoologisk have, lege i sand, havet, fodre fugle, lege i haven, katten, bage, købe ind, gå på legepladser, netværksgrupper med andre adoptivbørn. Vi måtte tage en ting ind ad gangen, og give Adriana fred og ro til at kapere denne. Der var en del i vores familie og vennekreds, der blev skuffede, fordi vi mange gange det første år valgte at melde afbud til f.eks. større familiesammenkomster, fordi vi kunne se, at Adriana ikke kunne kapere det.

Randi og Aksel holdt fast i deres holdninger og blev med tiden bedre til at rumme, at omverden nogle gange rystede på hoved af dem. Nu – tre år efter de har fået Adriana – er de ikke i tvivl om, at de gjorde det rigtige. Det kan de fleste i deres omgivelser heldigvis også se i dag.

FØLELSER OG SPROG

Adriana var ikke vant til at vise smerte – eller andre følelser. Slog hun sig, reagerede hun ikke. Når hun var ked af det, jaloux, glad, sur eller begejstret, gav hun heller ikke udtryk for det. Randi og Aksel måtte derfor fra bunden aflære hende at give udtryk for disse følelser. Hun stoppede ting i munden for at smage, som et yngre barn ville gøre det, og hun brugte hænderne til at undersøge varme og kolde ting, f.eks. i fryseren i supermarkeder, mors ansigt, alt det vand hun kunne komme nær, stof i H&M.

Selv om Adriana var to år og otte måneder, da hun blev overdraget til Randi og Aksel, kunne hun stort set intet sige pga. sin brede ganespalte. Randi og Aksel oplevede, at det var svært at få omgivelserne til at forstå, at før ganen var helt lukket, hvilket først skete efter knap et år i Danmark, kunne Adriana ikke danne de lyde, der skulle til for at udvikle et sprog, som alle kan forstå.

OPERATIONERNE – DE NØDVENDIGE OG DE KNAPT SÅ NØDVENDIGE

Adriana var igennem to operationer det første år efter overdragelsen for at lukke ganespalten, og hun skal igennem andre to operationer i det næste års tid for at rette næse og underlæbe. Når hun bliver ældre, venter flere operationer.

- Vi har selvfølgelig tænkt meget over disse indgreb, fortæller Randi. De to første var for at lukke ganespalten. De var uden diskussion

nødvendige, for at Adriana kunne få en normal tilværelse. Men de næste er mest af alt kosmetiske. De er sådan set kun nødvendige, for at hun ikke skal blive drillet, fordi hun i nogens øjne ser handicappet ud. Jeg er ikke i tvivl om, at Adriana, når hun bliver ældre, bliver glad for, at hun får rettet næsen og underlæben, men jeg kan mærke, at jeg er ked af, hvad mit barn skal igennem for ikke at blive drillet. Jeg føler det lidt som om, at jeg "ændrer" hendes lille næse, som jeg nu i snart tre år hver dag har set på med hjertet fuld af kærlighed.

BØRNEHAVE

Efter knapt et år hjemme, skulle Adriana i børnehave. Randi og Aksel havde fundet en institution, der gav udtryk for, at de forstod hvilke særlige behov, deres datter havde. Men det stod ret hurtigt klart for familien, at et var teori og noget andet var praksis. Hverdagen i børnehaven manglede struktur, og der manglede handling, der oprigtigt udtrykte forståelse for Adrianas særlige behov. Adriana blev udviklingsmæssigt vurderet til på nogle områder at være op til to år efter sine jævnaldrende. Børnehaven fik 20 ugentlig støttetimer til Adriana, men lige meget hjalp det. Da en anerkendt test fortsat viste, at Randi og Aksels datter udviklingsmæssigt var flere år yngre end sin alder, sagde forældrene efter 10 måneder stop og fandt en anden børnehave.

NY BØRNEHAVE

- Vi gav den nye børnehave det samme materiale, som den gamle, og de læste det. Hvor meget de bruger det i hverdagen, ved vi ikke, men det, de gør, virker for Adriana. Hendes nye børnehave giver som udgangspunkt alle børn ens behandling. Det vil sige en meget struktureret hverdag med genkendelige aktiviteter, der vender tilbage

igen og igen. Personalet har øje for hvert enkelt barn og griber aktivt ind i enhver situation, når børnene har behov for det. De forberede alle børn grundigt, når de skal på ture, eller når de skal i gang med nye projekter. De giver hver dag tilbagemelding til forældrene om, hvordan dagen er gået, og de er altid klar til en snak, hvis der er sket noget specielt hjemme.

Efter et år i den nye børnehave er Adriana blevet en glad og aktiv pige. Hendes udvikling er igen blevet vurderet. Denne gang er resultatet, at Adriana nu fungerer alderssvarende, og hendes støttetimer er derfor skåret ned til udelukkende at handle om taleundervisning for at kompensere for læbe-ganespalten.

ET FANTASTISK ÅR

- Det har været et fantastisk år for os. Vores glæde over den nye børnehaves indsats er svært at beskrive, men vi vil for altid være taknemmelige for den omsorg og forståelse, vi møder der hver dag. I oktober 2005 blev Adriana vurderet til at skulle i specialskole. Nu er der ingen tvivl om, at hun er klar til at starte i et helt almindeligt skoleforløb. Det er et mirakel, og en stor del er sket ved, at Adriana har fået de rigtige rammer til at udvikle sig i, fyldt med tryk og engagement fra bl.a. pædagogernes side.

EN SØSTER ELLER EN BROR – HVORNÅR?

En af de overvejelser, som Randi og Aksel mener er vigtige at være opmærksom på, når man siger ja til et barn med særlige behov er, at det næsten altid får en betydning for, hvornår man bør søge om barn nr. to.

- Vi har i lang tid været klar til et barn mere, men Adriana har ikke behov for at få en søskende endnu. Adriana har ikke valgt at blive adopteret, og hun har ikke valgt at have en læbe-ganespalte, men vi har som adoptivforældre valgt at adoptere. Vi har valgt at sige ja til et barn med særlige behov, og så er det vores pligt at give vores barn ro til at komme i en god udvikling, uden hun skal dele opmærksomheden med en lillesøster eller bror.

OM AT ADOPTERE BØRN MED SÆRLIGE BEHOV

Randi og Aksel tøver ikke med at anbefale andre at blive forældre til et barn med særlige behov. Men de understreger, at det er en forudsætning, at man er rummelig, har kræfter til at kæmpe for sit barn og er indstillet på, at det ofte kræver noget ekstra af en.

Randi slutter:

- Fordelen ved at få et barn, der tvinger dig til at yde ekstra, er, at det kommer mange gange tilbage i glæde, begejstring og kærlighed til barnet. Alle dine bekymringer og tårer kan slet ikke måles med dit barns smil og lille hånd i din. Ved at få lov til at være forældre til Adriana har vi fået den største lykke og oplevet en ubeskrivelig og unik kærlighed. Det, at vores datter er født med en læbe-ganespalte, er blot en mindre ting i den store oplevelse, det er at blive forældre. Aksel og jeg kan begge bare stå og se på Adriana, når hun sover, og følelsen af lykke er ubeskrivelig. Hun er uden tvivl det dejligste barn.

Alle børn har ret til en familie

TEKST: FULDMÆGTIG MARGRETHE PRIMDAHL

AC Børnehjælp har over de seneste årgennemsnit placeret ca. 10 børn årligt hos danske forældre via vores Børn Søger Forældre liste. Senest har vi i efteråret 2006 for første gang kunnet formidle kinesiske børn fra listen. Proceduren er, at interesserede i "Special Needs" børn melder sig til en mailingliste. Via den får de tilsendt oversigten med børn, der søger forældre, hver gang listen opdateres i forbindelse med, at vi modtager oplysninger om nye "Special Needs" børn fra udlandet.

GRUNDLAGET FOR ADOPTION

Alle vi, der arbejder med adoption, skal til stadighed holde os for øje, at vi arbejder for barnets ret til en familie og ikke for familiens ret til et barn. Derfor repræsenterer Børn Søger Forældre konceptet på mange måder hele indbegrebet af adoptionstanken.

Alle verdens børn har ret til en familie, men ikke alle børn får indfriet den ret. Som adoptionsrådgiver har man et dybfølt ønske om at finde den rigtige familie til hvert eneste unikke barn. Glæden her på AC Børnehjælp er derfor stor, hver gang vi finder en familie til et barn gennem Børn Søger Forældre. Den barske virkelighed er imidlertid, at der er nogle børn, som vi ikke umiddelbart kan finde en familie til. Derfor er Børn Søger Forældre proceduren mange gange en proces, der kan trække tænder ud på adoptivfamilien, adoptionsrådgiveren og de ansvarlige for børnene i udlandet. Det er nødvendigt, at den familie, der får tilsendt papirer på et barn fra Børn Søger Forældre listen, foretager en moden og objektiv

vurdering af familiens evner til at tage vare på det barn, som er beskrevet. Det er svært, og bliver ekstra svært, hvis familien efter grundig overvejelse må takke nej til barnet og returnere papirer og billeder til os.

SPECIAL NEEDS

Mange har i tidens løb spurgt om, "hvilken slags børn", der kommer på Børn Søger Forældre listen? Et spørgsmål, der ikke findes noget entydigt svar på. Et barn kan aldrig blive hard-to-place på grund af køn eller race. Barnet kan blive hard-to-place på grund af alder (hvis barnets alder ligger væsentligt ud over de 36 måneder, og AC Børnehjælp ikke på den pågældende venteliste har en familie med udvidet godkendelse til barn i den alder). Men et barn kan også blive hard-to-place alene af den grund, at det kommer fra et land, hvortil AC Børnehjælp ikke har ansøgere på grund af forholdene i landet (usikkerhed om sagsgangen, krigslignende forhold, etc.). De fleste er imidlertid hard-to-place børn på grund af en fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse – det kan dreje sig om alt fra en manglende finger til mere alvorlige misdannelser/handicaps.

BARNET SKAL HAVE GAVN AF ADOPTIONEN

Inden vi sætter et barn på Børn Søger Forældre listen, vurderer vi, om barnet kan betragtes som adoptérbart. Ved adoptérbart forstår vi stort set alle børn, der kan fungere i et normalt familieliv, dvs. børn, der ikke kræver døgnpleje. Vore udenlandske samarbejdspartnere har forståelse og accept for, at vi ikke mener, det tjener noget formål at rive et barns kulturelle rødder op for

herefter at placere barnet i en ny døgnpleje i Danmark.

DET LYKKES – MEN DESVÆRRE IKKE ALTID

Det kan være svært men nødvendigt at skulle forklare de personer, der står med barnet i hånden i udlandet, at ingen danske familier ønsker det barn, som jo ofte er et hjertebarn for den ansvarlige på børneinstitutionen. Det er til gengæld uendeligt glædeligt, når adoptionen lykkes, og barnet får lige præcis den familie, og familien lige præcis det barn, som skæbnen havde udset for dem.

På vores hjemmeside på www.a-c.dk kan du læse mere om Børn Søger Forældre listen.

Er du tilmeldt AC Børnehjælp og ønsker du at komme på mailinglisten til Børn Søger Forældre, kan du sende en mail til mp@a-c.dk

ANDERS, DER ER FIRE ÅR, ER FORMIDLET IGEN- NEM BØRN SØGER FORÆLDRE LISTEN. HAN HAVDE EFTER DE INDISKE LÆGEPAPIRER EN ATYPISK PLACERING AF HJERTETS VENSTRE KRANSFLEKKE. SKEJBY SYGEHUS KONSTATEREDE EFTER HJEMKOMSTEN, AT ANDERS ER FULDSTÆNDIG RASK.

Familien, der optræder i artiklen ønsker at være anonym. Derfor er navnene i beretningen fiktive. Hvis nogen ønsker at komme i kontakt med familien, kan de sende en mail til redaktør Susanne Dencker – sd@a-c.dk – der derefter vil videresende den til familien.

Kathrines forældre fandt

ARTIKLEN ER SKREVET I UDCAST AF KATHRINES MOR HANNE OGSAMMENSKREVET AF REDAKTØR SUSANNE DENCKER.

Jeg tror, der er mange kommende adoptivforældre, der - når de hører om "special needs" børn - tænker på et barn med klumpfod, læbe/ganespalte eller en manglende finger. Men de mange adoptivbørn, der i en eller anden grad slås med tilknytningsproblemer, bør også betegnes som børn med "special needs". De har særlige behov, der er mindst lige så krævende, som havde børnene haft et fysisk handicap. Der skal sættes ord på disse børns særlige behov for at de kan tilgodeses. Og tilgodeses – det skal de. Det er livsvigtigt.

Alle adoptivfamilier længes efter at være en ganske almindelig familie, derfor ønsker de færreste indblanding efter adoptionen. Sådan en familie var min mand og jeg. Vi skulle alt for langt ud, før vi erkendte, at vi havde brug for hjælp. I dag ved jeg, at mange af os HAR brug for hjælp til at hjælpe vores adopterede børn. Et stort skridt på vejen må være, at der er hjælp at hente og mere tilgængelig viden om, hvad det egentlig er, adoptivbørn har med sig.

PSYKISKE VANSKELIGHEDER BELASTER MEGET

Min mand og jeg har adopteret vores to vidunderlige døtre Kathrine og Pernille. Begge er født i Asien. Kathrine er i dag syv år gammel. Hun var fem måneder, da vi hentede hende. Pernille, der er fem år, var lidt ældre – knapt halvanden, da hun kom til Danmark.

Pernille blev uden nævneværdige problemer en tryk og selvfølgelig del af familien. Men Kathrine, der som sin lillesøster, var beskrevet som et helt almindeligt barn, der kunne adopteres inden for den normale danske godkendelse, har i de seneste fire - fem år vist sig at have store fysiske og psykiske problemer at slås med.

Kathrine udviklede i fireårs alderen en relativ sjælden nyresygdom, som hun stadig kæmper med. Samtidig har det vist sig, at hun har en grad af tilknytningsforstyrrelse. Den fysiske sygdom, hvor alvorlig den end er, er faktisk den, der har belastet vores familieliv mindst. Behandlingskrævende, ja! Bekymrende, ja sandelig! Men alligevel til at håndtere. Hendes problemer med ikke at kunne knytte sig til os – til verden, har været en LANGT hårdere belastning for vores familie.

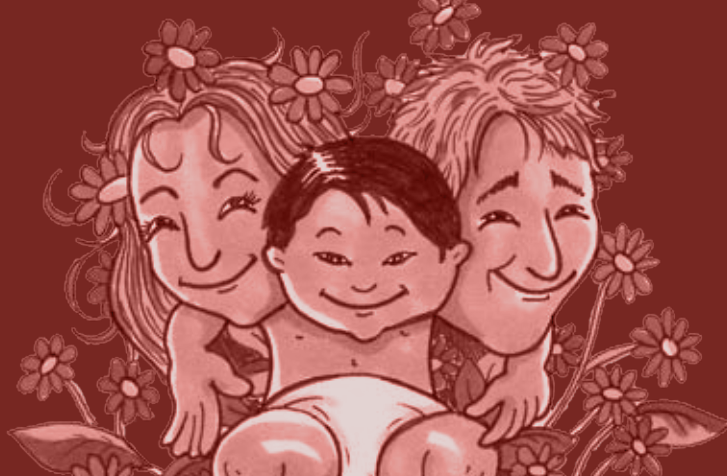
Symptomerne på Kathrines dårlige trivsel blev for alvor synlige, da hun var 2½ - 3 år gammel. Hun var sjældent rigtig glad, for det meste nærmest depressiv, meget indelukket, mut, kommunikerede

meget lidt. Hun havde svært ved at knytte venskaber, var flyvsk, ville alt med alle – og alligevel ikke. Ofte flere gange om dagen fik hun nogle frygtelige raserianfald herhjemme over de mest banale ting. Vi andre gik på listefødder. "Hvornår eksploderer hun næste gang?" Hun havde en udtalt trang til kontrol - ville bestemme alt og have styr på alt.

BEHOV FOR HJÆLP

Kathrine klarede sig alligevel rimelig godt i børnehaven. Hun magtede lige akkurat at holde orden på kaos, når hun var væk hjemmefra. Pædagogerne gav derfor ikke udtryk for, at de var særligt bekymrede. Men når hun kom hjem, var al hendes energi opbrugt og helvede brød løs, for ét sted skulle hun jo afreagere.

Igennem flere år prøvede vi alt, hvad vi selv kunne komme i tanke om. Vi var i perioder meget disciplinære og konsekvente, overfor hvad vi troede var almindelig dårlig opførsel. I andre perioder prøvede vi med "det gode" og var mere overbærende. Vi svingede imellem at tro, at nu måtte det da snart blive bedre, og at sådan var hun bare. Den fysiske kontakt, som hun aldrig havde brudt sig særligt om, ebbede langsomt og næsten umærkeligt ud. Hvis vi gik forbi hende i stuen og gav hende et klem eller et klap på hovedet, blev vi i bedste fald mødt med lige-

gyldighed, som regel med irritation eller vrede. Uden at vi rigtig var klar over det, holdt vi op med at røre hende.

Da hun var ca. 6,5 år, var det hele blevet så slemt, at vi omsider erkendte, at vi måtte have hjælp. Vi opsøgte på eget initiativ og for egen regning en adoptionserfaren psykolog. Vi havde faktisk blot to konsultationer hos hende. Hun var ikke i tvivl om, at Kathrine havde en grad af tilknytningsforstyrrelse og gav os en række råd og strategier, som vi skulle efterleve overfor Kathrine.

TRYGHED I PROFESSIONEL FORSIKRING

Nogle af metoderne havde vi selv prøvet, men ikke konsekvent. På én eller anden måde hjalp det gevaldigt, at en udenforstående - en professionel - fortalte os, hvad vi skulle gøre. Så havde vi en fælles strategi og en fælles måde at beskrive tingene på. Vi fik også psykologens ord for, at Kathrine bestemt ikke var et uopdraget barn, at det ikke var hendes skyld (eller vores), at hun reagerede, som hun gjorde. Det vidste vi jo inderst inde godt. Men det var alligevel godt at høre.

Da vi begyndte at opføre os anderledes i forhold til vores datter, reagerede hun prompte. Hendes raserianfald blev endnu voldsommere. Det var helt klar, at hun mærkede forskellen, og nu måtte hun prøve at provokere os endnu mere - vel for

at teste os. Efter et par rigtig barske uger, blev det hele pludselig markant bedre. Hun ville gerne sove hos os, kysse og kramme osv., og hendes raserianfald tog markant af i styrke.

Jeg kan faktisk på dato sige, hvornår den store vending kom. I det tidlige forår 2006 var vi på vinterferie i Sverige. Vi skulle hjem næste dag, og den kommende omvæltning og feriens afslutning blev for meget for Kathrine. Den nat hjalp min mand og jeg hende igennem hendes nok værste anfald nogensinde. Næste nat skulle vi sove på Oslobåden. Vi var blevet delt i to kahytter, således at Kathrine og jeg delte én kahyt, og min mand delte en anden kahyt med vores yngste, Pernille. Kathrine og jeg sagde godnat til de andre. Kathrine lå i overkøjen, og jeg skulle ligge nedenunder. Jeg kyssede hende godnat og sagde til hende, at jeg lå lige hernede. Hvis der var noget i løbet af natten, skulle hun bare sige til.

"Hvad så, hvis jeg bli'r sur?" spurgte hun.

Jeg kunne høre, at hun mente spørgsmålet meget alvorligt.

"Så skal jeg nok hjælpe dig," forsikrede jeg hende.

"Alene?" spurgte hun vel vidende, at vi ikke sådan lige ville kunne få fat i far i den anden kahyt.

"Ja, Kathrine," sagde jeg. "Det kan jeg godt."

Hun faldt til ro og lagde sig trygt til at sove.

BUDSKABET: SØG HJÆLP I TIDE

Hvordan har Kathrine det så i dag - knapt et år efter, at vi fik en professionel håndsækning? Det korte svar er: langt bedre. Det lidt længere er, at hun stadig gerne vil have kontrol, men er blevet bedre til at overlade lidt af kontrollen til os. Hendes lunte er stadig kort. Hun bliver stadig vred og frustreret, men ikke så hyppigt og ikke med den samme styrke og intensitet som før. Og hun er blevet gladere, simpelthen. Hviler mere i sig selv, smiler mere, griner mere. Hun sover hos os hver nat, putter sig ind til os, kommer ofte selv og vil kysse og kramme. Fortæller os, typisk omkring sengetid, at hun elsker os. Disse ting var fuldstændig uhørt før.

Kathrine kræver stadig mere end normal hensyntagen og arbejde fra vores side. Hun har et kompliceret sind, og jeg tror ikke, hun nogensinde slipper helt af med sine ar på sjælen. Men hun har det så meget bedre, at jeg nu vover at tro på, hun vil kunne lære at leve med sig selv og sine omgivelser på en god og positiv måde.

Jeg ønsker inderligt, at vi havde søgt hjælp tidligere - både for Kathrines skyld og for vores egen. Så budskabet til andre er: søg hjælp tidligt!

Kathrines særlige behov

1) Mor og far må ikke blive del af Kathrines raserianfald

"Før vidste vi godt, at vi som voksne burde bevare roen. Vi kunne bare ikke altid efterleve det. Nu kan vi. Vi bliver ALDRIG vrede på hende, råber ikke af hende, eller slår i bordet. Lige meget hvor meget hun råber de værste gloser efter os, lige meget hvor meget hun forsøger at slå, rive, sparke eller bide os, bevarer vi roen. Når hele Kathrines verden ryster, skal vi ikke ryste med. Vi skal være den faste klippe, som hendes vrede kan klinge af på. Det er hårdt, både fysisk og mentalt for os begge. Men det virker."

2) Omsorg og nærvær når verden ryster

"Før kunne vi godt finde på at forlade hendes værelse, når hun skreg, at vi skulle skride. Så gik vi ud med en bemærkning om, at "OK - nu går vi ud. Vi kommer ind til dig igen, når du er faldet lidt ned."

Nu bliver vi der - lige meget hvad. Hvis hun råber: "Skrid af h*** til - hvorfor går I ikke?" svarer vi lavmælt: "Fordi vi elsker dig og bliver her og passer på dig - uanset hvad der sker, uanset hvad du siger og gør." Eller: "Fordi vi er din mor og far, vi passer på dig, og vi bliver."

3) Accept i stedet for krav om forklaring

Før kunne vi ofte finde på at spørge hende: "Fortæl mig, hvad du er vred over eller ked af, så jeg ved, hvad jeg skal gøre for at hjælpe dig". Problemet var jo bare, at det kunne hun ikke, fordi hun ikke vidste det. Hun anede ikke selv, hvorfor hun var sådan oppe at køre. Og så blev hun bare endnu mere frustreret, når vi ville have en forklaring, der ikke fandtes. Nu lader vi for alt i verden være med at spørge hende, hvad der er galt - hvad hun er ked af? I stedet konstaterer vi bare, at hun er ked af det eller vred, og på tidspunkter hvor hun ikke har sine anfald, snakker vi somme tider lidt om, at engang imellem kan man godt være rigtig ked af det uden at vide hvorfor. Og vi forklarer hende, at vi altid vil være der for hende, når hun har det sådan.

4) At blive betragtet som yngre end hun er

"Før forsøgte vi at stille de krav til Kathrine, som vi vurderede, man kunne stille til et barn i hendes alder. Vi kunne godt finde på at holde hende fast i, at en pige på den alder var for stor til at reagere, som hun gjorde. Det gør vi ikke mere – og da slet ikke når hun er vred. Da lader vi simpelthen være med at tænke på hende som en "stor pige", der bør være fornuftig og vide bedre. Vi forsøger i stedet bevidst at se hende som meget yngre og prøver at distrahere, trøste osv. - som man vil gøre med et yngre barn."

5) Mor og far bestemmer

"Før bestemte vi jo også, men vi forsøgte at argumentere med hende om det rimelige i, at mor og far skulle bestemme. Det er vi holdt op med. Nu siger vi: "Mor og far bestemmer." Stille og roligt. Somme tider 50 gange i træk. Hun skal lære at give slip - at tro på, at mor og far godt kan bestemme og dermed tage noget af det tunge, tunge ansvar for livet fra hendes små skuldre. Dét er rigtig svært for hende. Ingen tvivl om at denne del kommer til at tage rigtig lang tid."

6) Fysisk kontakt og nærvær

"Kathrine har meget sjældent tidligere ønsket fysisk nærvær. Aldrig ønsket at putte hos os om natten, meget sjældent selv initieret kys eller kram. Kort tid efter vi ændrede vores adfærd overfor hende, begyndte hun til vores enormt store glæde at ville ind til os om natten. Nu sidder hun på skødet, krammer og kysser som aldrig før. Det er virkelig som om, at hun har 3-4 års manglende fysisk nærvær, der skal indhentes. Den onde cirkel er blevet brudt, og vi benytter i dag enhver mulighed for fysisk kontakt."

NYT FRA GIVERLANDENE

1. januar - 31. december 2006

Herunder en kort og meget generel orientering om formidlingssituationen i de fleste af de lande, AC Børnehjælp samarbejder med. I denne artikel er der som hovedregel ikke angivet prognoser for ventetid. Disse justeres hver måned og vil derfor på en del lande være misvisende, før næste blad udkommer. Der er heller ikke angivet særlige krav og bemærkninger fra formidlingskontakten. Vi anbefaler i stedet læserne at klikke sig ind på AC Børnehjælps hjemmeside: www.a-c.dk. Her har hvert land en nyhedsside, hvor du i detaljer kan følge med i formidlingen. Det er også på hjemmesiden, du finder det korte landeskema med aktuelle prognoser for ventetid, krav osv.

BOLIVIA

Formidlingen fra Bolivia går ikke som forventet. Der er intern politisk uro omkring internationale

FELINE FU GUI STORTRIVES. PÅ BILLEDET ER DEN LILLE GRINEBIDER GODT 10 MÅNEDER GAMMEL. OG MAN KAN NÆPPE FORTÆNKE HENDES MOR OG FAR I AT SYNES, AT FELINE BARE ER DET DEJLIGSTE BARN, MAN KAN TÆNKE SIG.

adoptioner, hvilket har bremset formidlingen en del. AC Børnehjælp hjemtog 17 børn i 2006. Da situationen omkring formidlingen endnu er uafklaret, anbefaler vi ikke listen til nye ansøgere, idet der allerede er 46 på ventelisten.

BRASILLEN

Der er ikke noget nyt fra vore kontakter i Brasilien. Vi har fortsat to sager udsendt.

BURKINA FASO

Vore kontaktpersoner og de burkinskemyndigheder venter på at modtage vores første familiers sager. De har indledningsvist accepteret at modtage tre ansøgninger fra AC Børnehjælp. Ventetiden forventes at være omkring et år til barn i forslag, hvorefter der går 6-8 måneder, før man kan rejse til Burkina efter sit barn. Dette er en oplagt chance for nye familier. Vi hører derfor meget gerne fra tre interesserede familier. Det er et krav at man har været gift i fem år. Derudover skal mindst en af ansøgerne være over 30 år

COLOMBIA

ICBF

Formidlingen fra ICBF har i forhold til antallet af familier på vores venteliste ikke været stor i 2006. Det skyldes stigende ventetid, idet ICBF i stadig stigende grad finder nationale familier til forældreløse, colombianske børn. ICBF er fortsat en god samarbejdspartner, og vores ansøgere på ventelisten indgår på lige fod med andre internationale ansøgere på ICBF's venteliste.

Det er det samlede antal ansøgere hos ICBF, der afgør ventetiden - ikke antallet af familier på AC Børnehjælp venteliste. Vi håber på en bedre formidling i 2007, idet mange af vores familier har en lang anciennitet hos ICBF. Der er fortsat plads til nye ansøgere på ventelisten, såfremt disse er indstillet på den lange ventetid.

FÆLLES FOR DE PRIVATE INSTITUTIONER I COLOMBIA

Ventelisterne til de private institutioner er passende. Vi søger derfor ikke specielt ansøgere til ventelisterne.

AYUDAME:

Formidlingen er gået som forventet i 2006. Vi kunne alt i alt bringe 10 børn i forslag. Der står 10 familier på ventelisten samt flere familier på puljeventelisten, der ønsker at komme på AYUDAME, når der bliver pladser ledige.

PISINGOS:

Vi har fået i alt ni børn i forslag i 2006. Det er

det laveste formidlingstal fra Pisingos i mange år, og under det antal som vi forventet i begyndelsen af 2006. Der står 10 familier på selve ventelisten. Derudover står der en del familier på puljeventelisten, der venter på en ledig plads på ventelisten.

FANA:

Vi kunne ikke formidle børn fra Fana i 2006. Hvorvidt dette bliver muligt i 2007 er uvis, men vi har stadig to familier, der har valgt at stå på ventelisten. Der er enkelte familier på puljeventelisten, der kunne være interesserede i Fana, hvis der bliver mulighed for det senere.

CRAN

Herfra havde vi en bedre formidling end forventet i 2006. Vi kunne bringe seks børn i forslag. Der står fire familier på CRAN-ventelisten. Derudover står der en del familier på puljeventelisten, der venter på en plads på CRAN-ventelisten.

CHIQUITINES

I 2006 kunne vi kun formidle et barn herfra. Imidlertid håber vi, at vores ansøgninger efterhånden har fået så høj en anciennitet, at vi må få flere

børn i forslag i 2007. Der står tre familier på ventelisten til Chiquitines samt enkelte familier på puljeventelisten, der kunne være interesserede.

CASA DE MARIA

Vi har fået et barn i forslag fra i 2006. Vi har to familier på venteliste.

CASITA DE NICOLAS:

Vi har ikke fået børn i forslag fra Casita de Nicolas i år. Vi har nu to familier på venteliste til Casita de Nicolas.

ECUADOR

Vores kontakter i Ecuador er stadig ved at undersøge muligheden for at få formidlingen i gang igen. Dog ønsker vi endnu ikke ansøgere på ventelisten, før vi er bedre orienteret om mulighederne for international adoption.

ETIOPIEN

Formidlingen har været lidt langsommere i dette kvartal, idet der er bragt fem børn i forslag på tre måneder. Der er 51 på ventelisten, som stadig har plads til lidt flere.

DENNE FLOTTE FYR HEDDER TOBY, OG HAN ER 2 ÅR. HAN ER FØDT I SYDAFRIKA.

INDIEN

Vi har i år bragt otte børn i forslag fra Indien – fem børn fra Welfare Home, et barn fra Holy Cross for babies og to børn fra Guild of Service. Vi har hjemtaget i alt 14 børn i år – 10 børn fra Guild of Service, tre børn fra Welfare Home og et barn fra Shradanand Mahilashram.

Vi har fem familier på ventelisten til Indien. Vi vurderer dog stadig, at formidlingen fra Indien er usikker, og vi anbefaler derfor ikke ventelisten til nye ansøgere.

KINA

Lige nu oplever vores familier en ventetid på ca. 15 måneder fra log-in dato hos CCAA, og til vi kan fortælle, at der er udvalgt børn til en gruppe. Ventetiden er steget med 8-9 måneder det sidste års tid. Vi forventer den fortsat vil være stigende. Hvor meget er endnu uvist.

CCAA afsluttede 2006 med at skærpe kravene til ansøgninger, der logges ind efter 1. maj 2007. Herunder krav om helbred, økonomi og ægteskabslængde. De kinesiske myndigheder har også indskærpet, at de først ønsker at formidle til

FIRE PIGER PÅ VEJ TIL STRANDEN I SALTUM PÅ EN DEJLIG JULIDAG 2006 MINDER OS OM, AT DET NOK SKAL BLIVE SOMMER IGEN I DANMARK. OG DET ER ANNA (7 ÅR FRA SHEJAR CHHAYA, INDIEN), SOFIE (4½ ÅR FRA GUATEMALA), KAROLINE (8 ÅR FRA GUATEMALA), MARIA (7 ÅR FRA SHEJAR CHHAYA, INDIEN).

FREDERIK MIGUEL PÅ 4 1/2 OG LILLESØSTER MARIE VALENTINA PÅ 1 1/2 ÅR ER BEGGE MEGET GLADE FOR SNE. HER ER DE FOTograferet I SVERIGE. BEGGE BØRN ER FØDT I COLOMBIA.

f.eks. enlige, når de ikke har par nok, der ønsker at adoptere et barn. Med den store interesse der på verdensplan er for at adoptere fra Kina, må vi med stor sandsynlighed konkludere, at det reelt hermed ikke længere er muligt for eneansøgere, at adoptere fra Kina. Der er ingen begrænsninger på hvor mange familier, vi kan optage på ventelisten.

NEPAL

Vi har to familier på venteliste til NCO og kører derudover to såkaldte Gruppe II sager – dvs. sager, hvor ansøgerne selv har kontakt til en institution i Nepal.

PERU

Formidlingen fra Peru er gået fint i løbet af 2006, idet vi har kunnet bringe hele fire børn i forslag. Peru er dog et lille formidlingsland, hvorfor vi aktuelt ikke mangler nye ansøgere.

SRI LANKA

Vi har p.t. to sager udsendt til Sri Lanka, og håber

snart at der kan ske noget for de to familier. Vi afventer disse to familiers sager, før vi anbefaler ventelisten til nye ansøgere.

SYDAFRICA

2006 var et rigtigt godt formidlingsår fra Sydafrika, hvor vi hjemtog hele 22 børn. Med 29 familier på ventelisten er der stadig plads til flere.

THAILAND

Formidlingen fra Thailand har i år været meget forudsigelig – og vi har som forventet kunnet bringe otte børn i forslag i 2006. Selvom antallet af familier på ventelisten nu er blevet længere og bedre passer med det antal børn, vi kan forvente fra Thailand, vil vi stadig anbefale listen til nye ansøgere.

TJEKKIET

Året 2006 var et turbulent år for formidlingen fra Tjekkiet. På grund af en tragisk hændelse i Sverige, hvorefter adoptivbarn fra Tjekkiet omkom, stoppede Tjekkiet for al adoption i næsten halvdelen af året, indtil de tjekkiske myndigheder havde nogle nye opstrammede krav på plads.

Disse nye krav er nu meldt ud, og vi er begyndt at formidle efter dem. På trods af stoppet har vi dog alligevel bragt 13 børn i forslag i 2006 – heraf to søskendepar. Vi kan nu igen anbefale listen til nye ansøgere. Mulighederne er bedst for ansøgere med en udvidet godkendelse til større børn.

VIETNAM

Formidlingen fra Vietnam er gået rigtig godt henover sommeren og efteråret 2006. Siden juli har vi kunnet bringe 20 børn i forslag – heraf er to børn blevet trukket tilbage fra adoption af de vietnamesiske myndigheder.

I efteråret indledte vi samarbejdet med en ny provins i Vietnam - Phu Tho. Vi forventer meget snart at kunne bringe det første barn i forslag herfra. Der er aktuelt 42 familier på ventelisten, og der er plads til flere.

ENEANSØGERE

I det sidste kvartal er der gået tre eneansøgere fra puljeventelisten til Kina-ventelisten, og tre eneansøgere er gået til Vietnam-ventelisten. Der er 31 ansøgere på puljeventelisten. De nye skærpede krav til ansøgninger til CCAA i Kina betyder med stor sandsynlighed, at det reelt ikke længere er muligt for enlige at adoptere herfra. Dette medfører en markant forringelse for formidlingen til enlige, der i forvejen i de senere år er faldet markant, da Kina klart har været det land, der har formidlet børn til de fleste eneansøgere. Tendensen er klar: Stadig flere giverlande foretrækker at formidle til par frem for eneansøgere.

OG SÅ HAR VI FÅET LOV TIL AT PRÆSENTERER TRYGGVI MATHIAS JAKOBSEN. HAN ER ET ÅR GAMMEL OG FØDT I LA PAZ I BOLIVIA. NU BOR HAN MED SIN MOR OG FAR I TØRSHAVN PÅ FÆRØERNE.

Herunder informerer vi om de netværk, vi kender til, der har relation til formidlingsarbejdet i AC.
Vi beder interessegrupperne om at informere os, når der sker ændringer. Evt. på e-mail: sd@a-c.dk.

LANDEGRUPPER

Bolivia:

Peter Møller Nielsen - Tlf.: 86 81 64 68
Catrine Kæmpe - Tlf.: 86 96 76 00
Aase Wodstrup Jensen - Tlf.: 48 24 8600
Hjemmeside: bolivia.adoption.dk

Brasilien:

Kirsten Friis Rasmussen og Hubert Pournow
Tlf.: 46 19 30 60

Burkina Faso:

Gitte og Morten Andersen - Tlf.: 86 21 12 26

Colombia:

Pia Thomsen - Tlf.: 55 77 55 71
E-mail: colombia@ofir.dk
Fanas Venner (Colombia)
Hjemmeside: www.fana.dk
E-mail: fana_denmark@hotmail.com
Orla Kjær-Christensen - Tlf. 98 62 33 90

Ecuador:

Preben Just - Tlf.: 86 22 83 92
E-mail: just-beermann@mail.tele.dk
www.ecuadorklubben.dk

Etiopienforeningen:

Knud Nielsen - mail: aa31@tuknet.dk
Tlf.: 75 80 24 74 - Mobil 51 26 05 24
www.etiopienforeningen.dk

Guatemala:

Anni Bech Nielsen - Tlf.: 47 52 77 76

Hviderusland:

Anette Paetau - Tlf.: 75 61 42 15

Indien:

Indiengruppen
Formand: Henrik Thomsen - Tlf.: 97 49 09 10
E-mail: mail@2thomsen.dk
Hjemmeside: www.indiengruppen.dk

Kaliningrad/Moskva:

Helle Pedersen - Tlf.: 97 17 31 01
E-mail: heogha@teliamail.dk

Korea:

Tenna Bak Kleinert - Tlf.: 56 71 61 09

Kina:

Formand: Ian Winther
formand@kinaforeningen.dk - 21 65 14 05
Kinaforeningens hjemmeside:
<http://www.kinaforeningen.dk>
E-mail: kontakt@kinaforeningen.dk

Nepal:

Hanne og Hans Doktor - Tlf.: 75 65 48 36
E-mail: hanne.veis@adr.dk

Peru:

Stine og Bjørn Rude Voldborg - Tlf.: 48 25 05 95
E-mail: stine.rude.voldborg@ofir.dk
Hjemmeside: www.perugruppen.dk

Thailand:

Thailandsforeningen:
Formand Ebbe Møller - Tlf.: 45 81 10 40
E-mail: thaiadopt@hazinas.dk

Sydafrika:

Berit Krebs - Tlf.: 61 67 34 07
E-mail: askimvej7@mail.dk
Hjemmeside: www.landegruppesydafrika.dk

Tjekkiet:

Susanne Duus - Tlf.: 74620359
E-mail: tjekkiet@adoption.dk

Vietnam:

Vietnam Landegruppen
Formand: Peter Skjot - Tlf.: 3630 05 28
E-mail: dpskjot@webspeed.dk
Hjemmeside: www.vietnamadoption.dk

ANDRE GRUPPER

Adopterede Voksne og Unge:

Ulla Andersen - Tlf.: 97 21 19 28
Maria Appel Nissen - Tlf.: 98 14 45 35

Voksne Adopterede:

Pia Brandsnes - Tlf.: 33 13 20 03

Korea Klubben:

Liselotte Birkemose - Tlf.: 26 20 17 17
E-mail: haejin@get2net.dk
Tlf. 70 21 22 05: Telefonrådgivning onsdag
og søndag kl. 19.30 - 22.30

Foreningen For Adopterede

May Britt Skjold - Tlf.: 30 52 22 21

Ene-adoptanter:

Linda Berkowitz
Tlf.: 39 18 04 12
E-mail: berkowitz@kvaeld.jay.net

Nina Andersen 44 64 23 50

E-mail: ninama@mail.tele.dk

Adoption og Samfund:

Foreningstelefon: - Tlf.: 65 92 00 18
E-mail: foreningen@adoptionogsamfund.dk
Hjemmeside: www.adoption.dk

AC Børnehjælp
Eckersbergsgade 17
DK-8100 Århus C

ID-nummer: 12101
"Magasinpost" og "A"

